

BIVŠI ANARHIST — SVJEDOK VJERE

Roger Boutefeu rođen je 1911. u predgrađu Pariza u brojnoj obitelji. Kao dječak raste na ulici, bez kućnog odgoja. Kad mu je umrla majka, oca nestaje a on s braćom i sestrama ostaje kao siročić od 12 godina. On piše: »Postao sam siročić i osjetio sam strahote života. U to vrijeme obuzela me čežnja za spoznajom i počeo sam strastveno čitati. Učio sam zanate, ali glavno mi je bilo da 'gutam' knjige. Od 1929.—1936. bio sam u ratu kao anarhist. Borio sam se 2 godine u Španjolskoj. Nakon povratka pisao sam članke u anarhističkim novinama i tako sam dospio u zatvor. Nakon 6 mjeseci radi dobrog vladanja pušten sam iz zatvora godinu dana ranije. Tada se sa mnom dogodiše velike stvari. U zatvoru smo mogli čitati. Od nekog čovjeka ili neke žene — ne znam i možda ne ću nikada saznati — primio sam jednom u paketu na poklon Evandelje. Od tada počinje sa mnom velika promjena. Krist mi je donio bolje rješenje od Bakunjina! S Kristom sam se susreo 1939., a katolikom sam postao 1951. Dvanaest godina trajala je borba, dok Krist nije pobijedio. Teško bijaše preskočiti zid iz anarhizma u Crkvu! Sekte me nisu zanimale. Želio sam upoznati red, koji opravdava i smiruje moj anarhistički osjećaj... Dakle, samo Katolička Crkva mogla me je dovesti do punine opravdanja i mira.

Moj susret s Kristom bijaše prva stvar, koja me je povezala s Bogom. Po Kristu sam našao Boga! Druga stvar, našavši Krista, morao sam ući u Crkvu, ali to nije bilo lako. Socijalistički faktori, neznanje, sumnje, predrasude... Sve je svladao. Svršio je više različitih zanata i škola. Postao je direktor centra za profesionalnu formaciju, tajnik kazališnog društva, dramaturg, romanopisac, pjesnik... France Catholique - Ecclesia od 22. 8. t. g. prikazuje njegovu knjigu Muets, ils hurlent. Piše o uzrocima, koji su doveli do toga, da u Francuskoj danas ima oko 4 milijuna šizofrenika. Šizofrenija je, veli on, prava guba našeg vremena. Previše se troši kemijskih lijekova. Slijepi napredak ubija čovjeka...

Oženio se s glumicom, praktičnom kršćankom, koja mu je pomogla da nađe vjeru, da nađe Boga. Ima 6 djece! Govoreći o vremenu svoje mladosti veli da je osjetio tragiku ljudskog života u svijetu u kojemu vlada strast za novcem, koji je slika sotone (slično će reći i Papini nakon svog obraćenja)...

Piše i govori o današnjoj krizi u Crkvi. Veli da će ta kriza ići još naprijed, ali dodaje: »Bog je sa svojom Crkvom u svim vremenima. Ima razloga da trpimo radi toga, ali nema razloga da izgubimo prisebnost i pouzdanje. Mnogi su kršćani danas poput Petra, koji je po vodi pošao prema Isusu, ali izgubivši pouzdanje, počeo je tonuti! Kršćanin treba čuvati vedrinu i hrabrost, kako bi osigurao naslov krštenika, krizmanika i pričesnika! Ovo sadašnje vrijeme spasonosno je vrijeme, vrijeme razmišljanja, jer ono je za svakog kršćanina i za svu Crkvu vrijeme čišćenja. Moramo se roditi Bogu! U ovom vremenu moramo živjeti s Kristom, koji je potpuni smisao čovjeka. Crkva ga mora navješćivati i od njega živjeti. Mi smo u vremenu obraćenja! Današnjeg Papu Pavla Šestoga katolici ne poznaju i ne slušaju. Kršćani su u zakašnjenju u odnosu na Pavla Šestoga! Trebali bi otkriti veličinu Petrova nasljednika!

Toliko se pisalo o želji Pavla VI. i partijarha Atenagore, da bi zajedno slavili Euharistiju, da bi pili iz jednoga kaleža, ali to ne učiniše, jer vjernici obiju Crkava nisu bili spremni na to. Dok mnogi katolici okreću glavu od Pavla VI., stoji ono, što o njemu reče Atenagora: »Vjekovi su Te čekali!« I kad je Atenagorin nasljednik Dimitrios rekao za Pavla VI., da je »prvi među jednakima«, monasi s Atosa osudiše te riječi. Gdje je ekumenizam? Zar nismo na mrtvoj nepokretnosti?...

Kršćani misle da je Papa samo čuvar, koji svoje stado vuče nazad, dok u stvari on je Pastir, koji ide pred stadom. Za mene je Pavao VI. veličina, on ima odlučnosti Pija XII. i otvorenosti duha Ivana XXIII. Pavao VI. govori, ali ljudi su gluhi, slijepi, nijemi i sakati! Papa želi da katolici postanu odrasli, on ih uznemiruje, potiče podsjećajući ih na temeljne i nepromjenljive istine. Zar nije uzviknuo više puta: »Svijet je u opasnosti, moderni svijet misli da je vjera nekorisna!« Ako kršćani ne znaju slušati riječi, koje im Papa upućuje jakim glasom, kako će moći čuti riječi i savjete Kristove iz Evandelja? ... Najodgovorniji su svećenici. Kad neki svećenici govore, pokazuju nutarnju prazninu. Slušao sam propovijedi, koje danas nazivlju homilije, i opazio sam da neki svećenici ne vode više nutarnjeg, duhovnog života. To je činjenica. Žalosno je gledati kad za vrijeme propovijedi ljudi nestrpljivo uzdižu ljuljajući se na sjedalu čekajući nestrpljivo kad će propovjednik zašutjeti, kad im ne daje u crkvi zdravu hranu... Moderni čovjek izgubio je smisao za duhovnu plemenitost. Živimo u pokvarenom svijetu, u lažnoj atmosferi. Težnja za bogatstvom, posjedovanjem, dominiranjem, vladanjem. Ipak se može zaslužiti, a da se ne ide za duhom pokvarenog svijeta, za materijom...

Krist je rekao za kršćane, da bi oni trebali biti svjetlo svijeta. Ali ako kršćani nisu više pravi kršćani, ako više ne ljube Krista djelotvorno, nastaje noć, nastaje tama na zemlji. Čim kršćani traže sve vrste izgovora, da više ne svjedoče za Krista i njegovo kraljevstvo, mora nastati tama! Na svijetu je borba između Crkve i Sotone! Sve je u tome! Međutim, kršćani danas sumnjaju u opstojanje Sotone i pitaju se čemu služi Crkva...

Ali srećom, postoji mnogo anonimnih kršćana, koji uporno žive u istini. Zovem ih »plodnom zemljom Crkve«. Dok se više na neke nastrane svećenike, zaboravlja se na divne i skromne misnike, koji žive u kršćanskom puku u zabačenim selima i predgrađima. Oni su sô, živo kamenje, krijesnice, koje ljube Krista i rade da ga i drugi uzljube.

Poznam dosta takvih svećenika. Jedan je u mojoj blizini. Istina, nervozan je, tresu mu se ruke, ali sve njegove propovijedi govore o Bogu, o smislu Crkve i svijeta. Govori jednostavnim jezikom, kojim govore svi njegovi župljani. Treba ga vidjeti kojom ozbiljnošću i dostojanstvom prikazuje svetu Misu!

Poznam i svjetovnjake — laike, koji su kvasac za druge. Bilo svećenici bilo laici, svi su takvi poput tihog kvasca, koji djeluje za kraljevstvo Božje. Kad bih o njima pisao, mnogo bih morao napisati!...

Samo ljubav može spasiti svijet. Ljubav djelom i molitvom, ali uvijek u darivanju sebe. Glavno je služiti. To će vrijediti do kraja svijeta. I mladež i stariji, koji tako žive, daju pouku našem društvu, koje se ponosi snagom i bogatstvom, a bezbrojne tjera u očaj...

Kršćanstvo se mora obazirati na odnos između djela i nadnaravnog života. Ima mladih osoba koje ljube druge ljude, iako ne pripadaju Crkvi i ne poznaju Krista. Radio sam s takvom mladeži. Ta mladež ne razumije jezika Crkve. Pitanja i objekcije, što ih iznose protiv vjere i Crkve, znak su naivnosti i neznanja. Treba ovu mladež poučiti o pravom liku Krista i Crkve. Potrebno je da kršćani pokažu kako je nauka Crkve najljudskija nauka. Ateizam je opasan samo za umorne kršćane, ali ne za one koji žive po vjeri! Zar se može reći da kršćani imaju uvijek vjeru? Zar se još može govoriti o kršćanskom narodu?...

Sve su katastrofe moguće na svijetu, jer su ljudi oholi. Opasnost je ne imati vjere! Svijet propada, jer ne živi prema Blaženstvima...

Ljudi ne znaju slušati velike nadnaravne glasove koji govore u njima i u događajima. Stvaraju se zone mira s psiholozima, a bježi se od samostanskog mira. Ima i previše psihijatrijskih stanica i gatalačkih grupa za bacanje karata, dok je manjak redovničkih zvanja!

Sotona pokušava da našu prazninu ispuni ludostima, kad nismo dali da nas Bog ispuni svojim milostima!